

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a opta după Rusalii

**Evangelia Duminicii
a opta după Rusalii
Ev. Matei 14, 14-22
Înmulțirea pâinilor**

Astăzi, 15 august:

Adormirea Maicii Domnului

În vremea aceea Iisus a văzut mulțimea de oameni și I s-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor. Iar când s-a făcut seară, ucenicii au venit la El și I-au zis: Locul este pustiu și vremea, iată, a trecut; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate să-și cumpeze mâncare. Iisus, însă, le-a răspuns: N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce. Iar ei I-au zis: Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești. Și El a zis: Aduceți-Mi-le aici. Și poruncind să se așeze mulțimile pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești, și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii, mulțimilor. Și au mâncat toți și s-au săturat și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii. Și îndată

Tâlcuiri la Evangelia Duminicii

Mântuitorul plecase la loc pustiu, spune Evangelia, după ce a aflat vestea tristă că Ioan Botezătorul a primit sfârșit mucenicesc în temniță prin tăierea capului. Se retrase în pustie, în singurătate ca să se roage, dar mulțimile l-au urmat. Și spune Evangelia că în loc să se fi tulburat și să îi fi muștrat pe cei care îl urmăreau, Mântuitorul are o cu totul altă atitudine. Îi este milă de ei. I s-a făcut milă de mulțime. Spune Evangelia de la Marcu: "Îi vedea pe toți ca pe o turmă fără păstor", adică oameni dezorientați, tulburați, încercați, cu puțină șansă de a fi biruitori în viața aceasta. Așa îi vedea Mântuitorul Iisus Hristos și Îi era milă de ei. Și zice Evangelia că "le-a oferit Cuvântul propovăduirii Sale, a vindecat pe toți bolnavii lor", adică într-un cuvânt le-a oferit o stare de confort spiritual, pe care omul în mod firesc o simte în preajma lui Dumnezeu. Doar că problema noastră e alta, confortul spiritual nu este compatibil cu confortul material. Și de aici o întreagă dificultate în a ne înțelege pe noi înșine. Confortul material te cheamă sau te raportează la bunuri, la poziție socială, la împlinirea uneia sau alteia dintre aspirațiile, poftele, dorințele vieții acesteia pământești. Confortul spiritual te face să te simți bine întru cele ale sufletului. Spune Psalmistul: "În ce chip dorește cerbul izvoarele apelor, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule" (Psalm41,1). Noi suntem cei care în mod liber, ale-

Celei alese dintre toate neamurile, Maicii lui Dumnezeu, Împărătesei, celei ce te sui de la pământ la cer, cântare cu cucernicie, pentru preacinstita ta adormire, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu. Iar tu, ca ceea ce ai biruință peste moarte, de toate întâmplările aducătoare de moarte ne păzește pe noi, ca să-ți cântăm: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, care întru adormirea ta nu ne lași pe noi!
Marii ierarhi Dionisie, tainicul ceresc, Ierotei cel minunat și Timotei, cel încuviințat cu dumnezeiasca arhierie, văzând ceata Apostolilor, adusă cu voia ta pe nori de la marginea lumii, la preacinstită adormirea ta, preanevinovați cântau lui Dumnezeu: Aliluia!

Adormirea Maicii Domnului

Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului ne cheamă să cercetăm cu ochii minții fragmentul evanghelic propus spre meditație din Evanghelia de la Luca, în care se vorbește despre primirea Mântuitorului Iisus Hristos în casa lui Lazăr, prietenul Său, ale cărui surori, fiecare în felul ei, se străduiau să facă o primire cât mai frumoasă alesului Oaspete. Una, Marta, se ocupa de pregătirea protocolului material, în sensul că se ostenea și pentru bucate și pentru curățenie și pentru buna-rânduială din casă, ca să fie cât mai mulțumit și împăcat oaspetele. Cealaltă, Maria, părea parcă absentă, căci, spune Evanghelia, se așezase jos la picioarele Mântuitorului Iisus Hristos și asculta cuvintele Lui fără să facă nimic altceva.

Acest fragment evanghelic se rostește și la celelalte sărbători ale Maicii Domnului, nu doar pentru faptul că evocă acele două modalități diferite de a primi pe Hristos, cât mai ales pentru faptul că, spune Evanghelia de la Luca, auzind minunatele cuvinte ale Domnului una din femeile din mulțime a exclamat „Fericit este pântecul care Te-a purtat și fericiți sunt sânii pe care i-ai supt!”, la care Mântuitorul îi răspunde, confirmând: „Așa este”, referindu-se la cea care în peștera sărăcăcioasă a Betleemului L-a adus pe lume.

Dacă ne raportăm la considerente omenesti nu prea înțelegem la ce se referă „fericirea” confirmată de Domnul, pentru Maica Sa. Orice mamă își dorește instinctiv să aducă în condiții de siguranță și de maxim confort pe lume un prunc, ori Sf. Fecioară Maria a avut parte de a naște într-o peșteră sărăcăcioasă, în condiții insalubre în care și oamenii și-ntreaga natură s-au dovedit puțin interesate de această venire pe lume a Pruncului. A crescut Fecioara pe Fiul său la umbra asumării paternității de către dreptul Iosif a paternității, că altfel fecioara care năștea copil din flori risca să fie ucisă cu pietre înafara cetății (Deut.22,24). A mers ea în preajma fiului său și a trăit de fiecare dată cu maximă emoție momentele de încercare, când fiul său era contestat de mulți dintre cei învățați ai poporului. A trecut sabie prin inima ei când și-a văzut fiul pe cruce.

Și-atunci, la ce fericire ne referim? Evident că nu la cea pe care o propunea Marta, îngrijindu-se să primească așa cum se cuvine pe Mântuitorul Iisus Hristos în casa ei. Dacă privim din perspectiva Mariei, cea care a abandonat toate și și-a îndreptat atenția total către Mântuitorul Iisus Hristos, vom descoperi o altă fațetă a existenței noastre care poate aduce fericire netrecătoare. A născut sărăcăcios în ieslea Betleemului Maica Domnului, dar îngerii au cântat: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire”. Purtând în pântec un prunc și neștiind ce va urma pentru ea, Sf. Fecioară Maria îi spune Elisabetei „Iată, de acum mă vor feriți toate neamurile”. A fost ea în preajma Mântuitorului Iisus Hristos și a văzut atâția contestatari ai dumnezeirii Sale, dar a văzut și minunile, a ascultat și cuvintele și s-a bucurat foarte mult de comuniunea sfinților apostoli, ucenicilor Domnului, care aveau încă de pe vremea aceea un respect aparte față de ea.

A suferit cumplit Maica Domnului când și-a văzut

Fiul pe cruce, dar El i-a spus: „Femeie, iată fiul tău”, arătând de data aceasta spre Ioan, ucenicul pe care-l iubea Iisus Hristos ca un reprezentant al întregului neam omenesc. Îi spunem „Măicuță”, căci privim spre ea ca spre mama noastră, iar rugăciunile noastre întotdeauna sunt mai cu evlavie, mai cu simțire și mai cu afecțiune rostite față de Maica Domnului, care este mama noastră spirituală. A văzut ea punerea în mormânt a Fiului său, dar a și primit vestea Învierii de la arhanghel. A văzut pe Domnul înviat și a fost împreună cu ucenicii martoră a lucrării Sfântului Duh în lume. De aceea putem spune că Maica Domnului a fost mai fericită decât toți de pe pământ pentru că starea de fericire s-a îngemănat providențial cu lucrarea de mântuire a omului, de aducere a omului din starea de păcat în cea de nepătimire. Maica Domnului, la adormirea sa, ne cheamă să-i cercetăm viața și, mai cu seamă, să culegem din viața ei elemente esențiale pentru viața noastră.

Maica Domnului este prezentă în evlavia Bisericii pentru că în ea se oglindește însăși imaginea Bisericii. Cea mai cunoscută imagine a ei este cea cu pruncul, prezentă în toate casele creștinilor, icoană pe care, la 40 de zile după moartea creștinului, se săvârșește acea pomenire care simbolizează desprinderea sufletului de trup și-nălțarea acelu suflet către Împărăția

lui Dumnezeu, iar preotul decupează din colacul de pomenire adus de familie, o părticică, rostind, alături de cinstirea Sfintei Treimi și aceste cuvinte: Sfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne nouă! Și pomenirea celor răposați, iată, ne oferă un moment de cinstire a Maicii Domnului, căci e este Maica noastră și aici pe pământ și în ceruri.

Cea mai folosită rugăciune din cultul nostru adresată ei este aceasta: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!” Cinstirea Maicii Domnului și cultul ei, confirmată sinodic în secolul al V-lea la Efes, nu s-a făcut doar în forma aceasta a unor expuneri teoretice și canonice în cadrul soboarelor bisericesti, ci s-a făcut și prin multitudinea de imnuri și cântări liturgice, de care instinctiv de apropiem la fiecare mențiune a numelui ei. De aceea, sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului are o bogată încărcătură de trăire spirituală, o sărbătoare foarte sensibilă mai cu seamă pentru că cele relatate în Sfânta Tradiție și păstrate vii în memoria Bisericii ne arată că, de fapt, Adormirea Maicii Domnului nu e o moarte obișnuită, de aceea nici nu spunem cuvântul „moarte”, ci „adormire”; nu e o despărțire tristă de lumea aceasta trecătoare, ci e o întoarcere acasă. De aceea în tradiția creștină e consemnată și credința mutării cu trupul a Maicii Domnului la ceruri, confirmată de episodul în care Sf. Ap. Toma, care nu a fost prezent la înmormântare, dorind să se roage și el la trupul Maicii lui Dumnezeu, găsește mormântul gol.

Mutarea la ceruri a Maicii Domnului ne-a agonisit fiecareia dintre noi o intervenție statornică înaintea lui Dumnezeu. Spun frumos scrierile pioase că Maica Domnului pururea se roagă pentru oameni. De aceea, sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului ne cheamă să cugetăm la cele sufletești, să alegem acea cale a contemplării pe care a avut-o Maria, soara Martei și să înțelegem că viața noas-

Tâlcuire la Evanghelia Duminicii

(continuare din prima pagină)

Iată acolo în pustie, lumea a uitat de nevoile materiale. L-au ascultat o zi întreagă, s-a făcut seară, nimeni nu s-a gândit că ar trebui să mai și mănânce în ziua aceea. Și pentru acest motiv, ucenicii atrag atenția Mântuitorului: "Doamne e târziu, ar trebui să le dai drumul să se îndrepte spre sate, spre localitățile din proximitatea acestui loc și să își cumpere de mâncare că astăzi nu au mâncat nimic". "Dați-le voi să mănânce", le spune Mântuitorul. Era o poruncă imposibil de împlinit, ce să dai la asemenea mulțime de oameni când cu atât mai puțin aveau pentru ei de mâncare. Mai puține situații au fost pe parcursul activității Mântuitorului Iisus Hristos în care să îi angajeze atât de direct pe ucenicii Săi și cu raportare directă la nevoile materiale ale oamenilor.

Iisus Domnul spunea despre Sine: "Eu sunt pâinea vieții, cel ce îmi urmează Mie nu va mai flămânzi. Oricine mănâncă din pâinea aceasta, viu va fi în veci". Vorbea despre o altă dimensiune a celor materiale. Altfel spus, deși există această incompatibilitate între nevoile noastre spirituale și nevoile materiale, cu cât ai mai mult din cele materiale, cu atât simți mai puțin nevoia de a te ocupa de suflet. Cu cât te ocupi mai mult de cele ale sufletului, cu atât tratezi cu mai puțină atenție cele materiale. Deși există această incompatibilitate, iată Mântuitorul vorbește despre Sine ca despre pâine, dar dintr-o perspectivă duhovnicească "Eu sunt pâinea vieții".

Chiar și Mântuitorul avut momente când a flămânzit. Era în pustia Carantaniei. Acolo a petrecut 40 de zile fără a mânca nimic, zice Evanghelia de la Luca. Și după 40 de zile când așa-zisa confruntare cu sine a intrat într-o etapă mai permisivă, diavolul s-a apropiat și a început a-L ispiti zicându-I: "Transformă pietrele astea în pâini și ai de mâncare aici în pustie". Transformarea pietrei în pâini - mare provocare pentru cel care ar fi putut să o facă și se confrunța tocmai cu nevoia de a mânca ceva. Mântuitorul însă răspunde diavolului și îi spune: "Nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot Cuvântul Lui Dumnezeu". Adică până și cele materiale la care ne raportăm în mod firesc trebuie puse în acord cu Cuvântul Lui Dumnezeu, cu voia Lui Dumnezeu.

Evanghelia de astăzi ni-L înfățișează pe Mântuitorul Iisus Hristos, de data aceasta, ca pe un om care având experiența flămânzirii de odinioară, are milă de cei flămânzi și cere ucenicilor Săi să le dea de mâncare. Nu ar fi putut El oare să facă aceasta? Ar fi putut să dea o poruncă precum zice Psalmistul: "El a zis și s-a făcut". Și totul s-ar fi rezolvat. Apelează la o metodă foarte complicată, ținând cont de numărul mare al celor care Îl urmaseră la loc pustiu. Să ceară ucenicilor să dea de mâncare celor flămânzi. Ucenicii mărturisesc că nu au nimic dar totuși au găsit 5 pâini și 2 pești.

Textul din Evanghelia de la Ioan arată că cele 5 pâini și 2 pești au fost aduse la Mântuitorul de către un copil. Le avea în traistă. Să fi fost el oare singurul care plecând la loc pustiu și-a luat ceva merinde în traistă? Cu siguranță că dintre cei 5000, mulți aveau câte ceva strâns, pus în traistă, dar văzând numărul atât de oameni flămânzi în jurul lor, s-au gândit mai întâi la ei, sperând că vor găsi un loc unde să

mănânce fără a fi văzuți. Copilul acesta aduce la Mântuitorul cele 5 pâini și 2 pești. Mântuitorul le binecuvântează, spune Evanghelia, înălțând ochii la cer și mulțumindu-I Lui Dumnezeu și apoi împarte cele 5 pâini și 2 pești ucenicilor, iar ei, mulțimilor.

Spuneam că ceea ce a pus Mântuitorul în lucrare pare foarte complicat. Dacă doar cei 12 ucenici ar fi împărțit la o mulțime așa mare de oameni, pâine și peste, probabil că le-ar fi trebuit două zile. Dar nu s-a petrecut așa. Ci ucenicii mai departe au dat ucenicilor lor și aceia altora apropiați lor și în felul acesta fiecare a oferit celuilalt, tot așa cum în noaptea de Înviere, luăm Lumina unul de la celălalt și Lumina nu se împrăștează și inundă întreaga mulțime și o îmbracă în Lumină, pornind de la o simplă candelă de pe Sfânta Masă din Altarul Bisericii. Așa s-au întâmplat lucrurile la înmulțirea pâinilor. Este cea mai frumoasă imagine a lucrării Bisericii în lume. Biserica ni-L împărtășește pe Dumnezeu și prin cuvânt și euharistic și prin faptele milei creștine, dar Îl împărtășește pe Dumnezeu și prin intermediul oamenilor.

Nu există spectatori în Biserică, există doar lucrători. Fiecare este chemat să își facă, să își îplinească propria vocație punând-o în slujba celorlalți. Biserica este locul dăruirii de sine. Fapta aceasta a hrânirii a 5000 de bărbați, afără de femei și copii, a pornit de la o inimă generoasă care a dăruit. Cum se numesc Sfintele ce stau, ce sunt consacrate pe masa Sfântului Altar și apoi ne împărtășim cu ele? - Sfintele Daruri. Pentru că ceea ce preotul binecuvântează, pâinea și vinul, sunt darurile creștinilor. Ceea ce dumneavoastră aduceți în chipul prescurii și al lumânării, este de fapt un dar pe care îl faceți și Lui Dumnezeu și oamenilor. E o jertfă făcută înaintea Lui Dumnezeu, dar este ceva ce dăruieți oamenilor, pentru că precum știți, din aceste prescuri pe care dumneavoastră le oferiți la ușa Sfântului Altar, prin tăiere în bucățele mici și prin binecuvântarea de către preot se obține Sfânta Anafură cu care vă înnoieți Liturgia, pe parcursul zilelor săptămânii, ori de câte ori gustați din Sfânta Anafură pe nemâncate.

Darurile, câte daruri nu poartă fiecare dintre noi, și în suflet, și în caracterul său și în toate cele pe care Dumnezeu i le-a dăruit? Biserica ne cheamă să oferim, să dăruim, căci numai în măsura în care ne dăruim și pe noi înșine și pe toate ale noastre, înțelegem cuvintele pe care preotul le rostește la Liturgie: "Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră Lui Hristos Dumnezeu să o dăm". De aceea Mântuitorul Iisus Hristos pornește de la darul acestui prunc și inundă cu mâncare o întreagă mulțime de oameni încât după ce s-au săturat tot au rămas 12 coșuri pline de resturi alimentare.

Minunea Înmulțirii Pâinilor însă, trebuie privită și dintr-o perspectivă eshatologică. Înainte ca pâinile să fie înmulțite și împărțite, Mântuitorul Iisus Hristos a înălțat ochii la cer, a mulțumit și a binecuvântat. S-a rugat mulțumind Lui Dumnezeu și a binecuvântat pâinea. Era de fapt în acest gest al Mântuitorului Iisus Hristos, o preînchipuire a celor ce se vor petrece la cina cea de Taină, când același Mântuitor va binecuvânta pâinea și o va da ucenicilor și le va spune: "Luați și mâncați, acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi spre iertarea păcatelor". Binecuvântarea Mântuitorului și mai cu seamă mulțumirea pe care o aduce Lui Dumnezeu acolo la loc pustiu, înaintea mulțimii sunt dovada lucrării binelui.

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
(Coordonator principal)
Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900
697

Voluntari:

*Secretar redacție/Relații Publice: tel. 0741 706 602,
Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
www.parohiatomacozma.ro,

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000

Vizitați-ne pe
facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

◆ Duminică, 15 august

08:00 Utrenia și Sfânta Liturghie
18:00 Paraclisul Maicii Domnului

◆ Vineri, 20 august

18:00 Slujba Agheasmei și a Sfântului Maslu, în cadrul căreia credincioșii se pot închina la moaștele Sf. Ap. Iacov, ruda Domnului (a cărui Epistolă Sobornicească constituie argument peste veacuri pentru instituirea acestei Taine); citirea pomelnicelor, care se poartă la biserica noastră

◆ Sâmbătă, 21 august

07:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur (întru cinstirea ocrotitorilor parohiei, Sf. Ap. Toma și Sf. M. Mc. Ecaterina, ale căror moaște se află în biserică spre închinarea credincioșilor) urmată de Pomenirea morților. Pentru cei plecați dintre noi, importantă este pomenirea lor la Sfânta Liturghie, ziua de sâmbătă fiind consacrată pomenirii celor morți.

Istorieară cu tâlc

Ceea ce semeni în lume, sigur va rodi

Un bărbat se urca într-un autobuz în fiecare zi pentru a merge la serviciu. O stație mai târziu, o bătrână a urcat în autobuz și s-a așezat lângă fereastră...

Bătrâna a deschis o geantă și pe tot parcursul călătoriei, a aruncat ceva pe fereastră, făcea întotdeauna același lucru și într-o zi, intrigat, bărbatul a întrebat-o ce aruncă pe fereastră.

- Sunt semințe!... a spus bătrâna.

- Semințe, semințe de ce?

- De flori, mă uit afară și totul este atât de gol ... Aș vrea să pot călători văzând flori până la capăt, nu ar fi frumos?

-Dar semințele cad pe asfalt, sunt zdrobite de mașini, sunt mâncate de păsări ... Crezi că semințele tale vor germina pe marginea drumului?

-Cu siguranță, da. Deși unele sunt pierdute, vor ajunge în canale, dar în timp, vor răsări.

-Dar ca să crească, au nevoie de apă ...

-Fac ce pot. În curând vor veni zilele ploii!

Bătrâna a continuat cu munca ei ... Și bărbatul a coborât din autobuz pentru a merge la serviciu, crezând că bătrâna și-a pierdut puțin mințile.

Câteva luni mai târziu, mergând la serviciu, bărbatul privind pe fereastră, a văzut tot drumul plin de flori ...

Tot ce am văzut a fost un peisaj colorat, înflorit!

Își amintea de bătrână, dar nu o mai văzuse de zile întregi. L-a întrebat pe șofer: bătrâna cu semințe?

Ei bine, a trecut o lună de când a murit.

Bărbatul s-a întors la locul său și a continuat să privească peisajul.

Florile au răsărit, și-a spus, dar la ce i-a folosit munca? Ea nu și-a putut vedea opera.

Deodată, a auzit râsul unui copil mic. O fată arăta emoționată spre flori ... Uite, tată! Uite câte flori!

Nu este necesar să explicăm mult sensul acestei povești?

Bătrâna din povestea noastră își făcuse treaba și a lăsat moștenirea tuturor celor care o puteau primi, tuturor celor care o puteau contempla și de a fi mai fericiți .

Se spune că din acel moment bărbatul , face călătoria de acasă la muncă cu o pungă de semințe pe care o aruncă pe fereastră..